

Verlangen

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Audrey Carlan

Verlangen

Parijs en New York

ISBN 978-90-225-8833-8

ISBN 978-94-023-1436-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6262-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 1: Paris* en *International Guy 2: New York*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH, bewerkt door Baqap

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PARIJS

*Dit is voor het team bij Hugo & Cie, maar vooral voor wijlen
Hugues de Saint Vincent, de trotse leider van de new romance,
en mijn prachtige en elegante redactrice Benita Rolland.*

*Ik ben jullie eeuwig dankbaar omdat jullie me hebben laten
kennismaken met de schoonheid van Parijs. Het is met afstand
mijn favoriete stad.*

Dit verhaal is voor jullie.

Je vous adore tous les deux.
Avec tout mon amour.

1

Ik ben dol op vrouwen. Jonge vrouwen, oude vrouwen. Lang of juist klein van stuk. Nerds die met hun neus in een boek zitten of fatale verleidsters, dat maakt me niet uit. Lange slanke dennen of dames met een beetje vlees om in te grijpen... Je kunt het zo gek niet bedenken of ik heb hen aangeraakt, met hen gepraat, hen gezoend en met hen geneukt. Vrouwen in alle soorten en maten. Filosofen zeggen dat iedereen op aarde een gave, een uniek talent heeft. Dat van mij is... ik begrijp vrouwen. Ik heet Parker Ellis en ik ben een ongelooflijke mazzelpik.

Het allermooiste is als je je talent voor je kunt laten werken. Veel mensen gaan elke dag met tegenzin naar hun werk, maar ik heb me ten doel gesteld om nooit iets te doen waaraan ik geen plezier beleef. En ik hou van vrouwen. Van alle vrouwen.

Ik heb ontdekt dat vrouwen ingewikkelde wezens zijn die je niet snel kunt doorzien en dat geen twee vrouwen hetzelfde zijn. Dat is ook de reden waarom ik met Mannen van de Wereld ben begonnen. Er zijn zo veel vrouwen op deze planeet die behoefte hebben aan de hulp van een sterke, zelfverzekerde man met oog voor detail. Een man zoals ik.

De dromenvanger, zo noem ik mezelf.

Je wilt iets en hebt het geld om die droom waar te maken? Kom, dan bespreken we dat even. Niet is onmogelijk als je bereid bent om de juiste prijs te betalen en ik ben degene die je kan helpen om het te krijgen. Ik vang je dromen waar je bij staat.

Bij Mannen van de Wereld vervullen we alle wensen van onze cliën-

ten. Geen verzoek is te moeilijk of te buitenissig. Zolang het niks illegaals is, zijn wij ervoor te porren.

Ik zal je over het team vertellen. Een kind voed je immers ook niet in je eentje op en Mannen van de Wereld is het geesteskind van drie mannen: Bogart 'Bo' Montgomery, Royce 'Roy' Sterling en ondergetekende. Ik heb beide jongens tijdens mijn eerste jaar aan Harvard leren kennen en sindsdien zijn we een stoer en onverslaanbaar driemanschap.

Ik wist al jong dat ik iets van mezelf wilde maken. Mijn vader heeft me altijd ingeprent dat ik goed mijn best moest doen op school als ik een grote naam in het zakenleven wilde worden en het beter wilde krijgen dan mijn ouders. Hij staat achter de bar en mijn moeder werkt in een bibliotheek – ik wilde beslist meer dan dat. Mijn vader en moeder hebben me alle liefde en steun gegeven die ik nodig had, er was altijd genoeg te eten en ik was altijd fatsoenlijk gekleed, maar we zaten niet bepaald goed in de slappe was. Geld voor extraatjes was er zelden.

Ik ben opgegroeid in de buitenwijken van Boston, waar iedereen fan was van de Red Sox en de Patriots niets verkeerd konden doen. Ons bakstenen huis was gezellig en klein. Erg klein. Twee slaapkamers, dus mijn broer en ik hebben altijd een kamer moeten delen. Volgens mijn moeder was dat goed voor de broederliefde, maar dat waag ik te betwijfelen. Na zijn eindexamen ging mijn grote broer meteen het leger in. En hij is nog steeds militair. Onze band is zo hecht als je van broers op verschillende continenten kunt verwachten.

Met Bo en Royce heb ik een heel andere relatie. Voor die twee ga ik door het vuur, en zij voor mij. Onze band is het resultaat van hard werken, solidariteit en echte vriendschap. Een levenslange vriendschap die voortkomt uit het feit dat we alle drie hetzelfde willen en wel nu.

Vrouwen.

Geld.

Macht.

In onze vriendschap en in ons bedrijf gelden een paar duidelijke regels: we verliezen nooit het belang van de anderen uit het oog, eerlijkheid staat voorop, en we neuken nooit elkaars vrouwen. Echt nooit.

We doen dit werk nu vijf jaar en weten elke dag weer nieuwe, belangrijke klanten binnen te halen. Ons verdienmodel is simpel. Verdeel en heers. Werk samen als het nodig is. Als een cliënt een wens heeft die een bepaalde expertise vereist, die van mij of die van een van mijn partners, dan kiezen we de juiste man voor die taak.

Bo is bijvoorbeeld onze vaste ‘versierder’. De meeste cliënten worden niet alleen hals-over-tieten verliefd op hem, hij helpt hen ook om liefde te vinden. Er is niemand die zo bedreven de andere sekse om zijn vinger kan winden als hij. Royce en ik staan ons mannetje, maar niemand kan zich met Bo meten. Hij is gewoon dé man. Als een cliënte haar sexappeal wil vergroten, dan halen we Bo erbij. Als ze een knappe compagnon nodig heeft om indruk te maken of een deal te sluiten, dan geldt hetzelfde. Bo is een kameleon, die kan alles worden wat een vrouw nodig heeft.

Dan hebben we ook nog Royce, onze ‘schatbewaarder’. Alles wat hij aanraakt verandert in goud. Voor hem hebben financiële cijfers, het beursklimaat, de wereldwijde economie en alles wat daarmee samenhangt net zomin geheimen als het alfabet. Dankzij Royce zijn we alle drie al op jonge leeftijd rijk geworden. Hij is de reden dat we binnen tien jaar na ons afstuderen een bloeiende onderneming runnen. Als cliënten geldproblemen hebben of zich zorgen maken over ontwikkelingen in hun bedrijf, dan halen we Royce erbij.

En ik? Ik ben een beetje een combinatie van ons alle drie, met als grote verschil dat ik de enige ben voor wie vrouwen een open boek zijn. Ik weet wat hen beweegt, ik snap wat de echte reden is om van onze diensten gebruik te maken. Een vrouw kan ons bellen met de mededeling dat ze een liefdescoach zoekt terwijl ze in werkelijkheid al een man op het oog heeft en even een zetje nodig heeft. Misschien is ze niet zichtbaar genoeg voor de man die ze bewondert. Misschien ontbreekt het haar aan zelfvertrouwen. Soms heeft ze simpelweg hulp nodig om zo’n man te vinden. Uit zien te vinden wat een vrouw echt wil, dat is mijn taak.

Toen Bo, Royce en ik na ons afstuderen dit bedrijf begonnen, gingen

we er meteen helemaal voor. Mijn bijdrage was het ondernemingsplan, het concept en het thema. We waren het er alle drie over eens dat dat me een voordeel gaf van één procent ten opzichte van de anderen. Daarom bezit ik vierendertig procent van onze toko en zij drieëndertig. Ik ben dus de baas. Ik ga over de dagelijkse gang van zaken en reis bijna net zo veel als zij; ik ben ook het eerste aanspreekpunt voor alle cliënten. In de afgelopen vijf jaar zijn we een geoliede machine geworden. Er is niks mooiers dan de baas zijn over je eigen lot en dankzij Mannen van de Wereld zijn we dat.

Ik loop langs de gevel van mijn vaders kroeg naar de ingang aan de voorkant. Aan de luifels hangen groene neonlampen die het trottoir in een spookachtige gloed dompelen. Ik heb al vaker tegen hem gezegd dat hij andere verlichting moet nemen, maar hij wil per se deze. Volgens hem geeft dat de tent iets intrigerends. Niet dat Lucky's dat nodig heeft. Deze kroeg zit hier al vijftig jaar en trekt genoeg stamgasten uit de buurt. Van zakenmannen die te herkennen zijn aan hun jasje-dasje tot plaatselijke arbeiders met petjes van de Red Sox. Voor mij is dit mijn tweede thuis, dat is het al sinds ik leerde lopen. Mijn vader nam me elke dag na school mee naar het café. Dan zette hij me op een kruk neer en vertelde van alles over het leven terwijl ik mijn huiswerk maakte en wachtte totdat mijn moeder thuiskwam uit de bieb.

Zodra ik in staat was om een handje te helpen liet hij me glazen spoelen, tafels afnemen, het trottoir vegen en het vuilnis buiten zetten. Ik vond het nooit erg om mijn steentje bij te dragen. Zeker niet omdat hij me er vaak een zakcentje voor gaf, dat ik vervolgens weer aan een of ander meisje uitgaf.

Naast zijn gezin is deze kroeg alles voor mijn vader. Daarom was dit café het eerste wat ik kocht zodra Mannen van de Wereld winst maakte. De dag waarop ik genoeg geld had om de eigenaar van Lucky's uit te kopen en de kroeg op naam van mijn vader te zetten is een van de mooiste van mijn leven, die ik nooit zal vergeten. Mijn vader is altijd al een trotse man geweest, maar ik heb hem nog nooit zo trots gezien als

die dag, toen ik hem de eigendomsakte van zijn droom kon overhandigen.

Zijn trots had niets te maken met wat ik hem toen gaf. Hij was trots op me omdat ik had gedaan wat ik wilde doen. Op de middelbare school was ik de beste van de klas en bovendien een kei in honkbal. Ik kreeg een volledige studiebeurs voor Harvard, slaagde cum laude voor mijn bachelor en bouwde een eigen bedrijf op. Toen ik mijn doel had bereikt, wilde ik iets teruggeven. Aan pa. Aan de man tegen wie ik altijd al heb opgekeken en tegen wie ik zal blijven opkijken totdat een van ons als eerste zijn laatste adem uitblaast. Hij had nee kunnen zeggen, maar hij nam mijn geschenk trots en vol liefde aan. Zo'n man is hij, en hij heeft mij geleerd om ook zo te zijn.

De jongens en ik vierten onze successen altijd met een koud biertje en pinda's in Lucky's, of, als het een erg groot succes was, met een flinke hoeveelheid wodka en fish-and-chips. Dat hangt van de dag en de zaak af. Vanavond kom ik met een vette kluif aanzetten en dat is ook de reden waarom ik hier wilde afspreken. Dit wordt de lucratiefste cliënt die we tot nu toe hebben gehad. Deze klus is goed voor minstens een maand aan omzet, maar er hangt wel een prijskaartje aan. Volledige toegang. Dat bieden we doorgaans niet.

Huiverend trek ik aan de smeedijzeren deurklink om de zware houten deur van Lucky's open te doen. Binnen zit het al bomvol, en het is nog maar zeven uur. Op dinsdagavond. Ik kijk om me heen, naar de balken van donker mahoniehout, de zitjes langs de wand die door lage tussenschotten met glas-in-lood van elkaar worden gescheiden en de ronde tafels in het midden. Tijdens de avonduren kun je in Lucky's kiezen uit een bescheiden aanbod van eenvoudige kroegkost die het goed doet bij een paar biertjes of een wedstrijd van de Sox of de Patriots.

Pa staat achter de bar, in zijn eeuwige flanellen overhemd. Dit keer is het een blauw exemplaar, met een wit thermohemd eronder. Er hangt een theedoek over zijn schouder. Als ik naar binnen loop, kijkt hij met een brede lach op zijn gezicht op. Voor een man van vijfenvijftig ziet hij

er verdomd goed uit. Langs zijn haargrens zit hier en daar wat grijs, maar zijn lach is nog altijd even stralend dankzij zijn witte tanden. Die lach, en de wijze raad die pa geeft, is een van de redenen dat de gasten altijd weer terugkomen. Kasteleins vervullen vaak de functie van therapeut en pa grapt altijd dat hij het verkeerde vak heeft gekozen.

Ik zwaai en loop naar de tafel achterin waar mijn vrienden altijd zitten. Nu pa de eigenaar van de zaak is, houdt hij altijd een stamtafel vrij voor de familie. Daar gaat hij zelf zitten als hij even tot rust wil komen en daar zit ma vaak te lezen als ze wel bij hem wil zijn, maar niet in de weg wil lopen. En daar schuiven ik en de jongens die als broers voor me zijn altijd aan als we na een drukke week of een moeilijke opdracht stoom willen afblazen.

‘Hé, Park, hoe is-ie?’ roept Bo als ik aan kom lopen. Hij heeft zijn favoriete jack van zwart leer aan, gecombineerd met een strak t-shirt, donkere jeans en motorlaarzen.

‘In topconditie natuurlijk, wat dacht jij dan?’ kaats ik terug.

Royce gaat staan. Het licht van de lampen aan het plafond speelt over zijn chocoladebruine huid. Hij steekt zijn hand uit en zijn manchetknoop van zwarte onyx piept tevoorschijn uit de mouw van zijn maatpak. ‘Broer.’ Hij lacht zijn witte tanden bloot.

Ik schud zijn hand en geef hem bij wijze van groet ook nog een schouderklopje.

Ik ben net gaan zitten als pa naar onze tafel komt en een glas voor me neerzet. ‘Dit is Sculpin, een IPA van Ballast Point, een brouwerij in de buurt van San Diego. Ik wil af en toe wat nieuws proberen. Geen plaatselijk biertje, maar wel verdraaid lekker, al zeg ik het zelf. Ben benieuwd wat jij ervan vindt.’

‘Dat hoor je straks. Bedankt, pa.’

‘Graag gedaan. Willen jullie er nog een?’ Pa gebaart naar de glazen van de jongens.

‘Ik heb nog, pa.’ Bo nipt van zijn halfvolle glas.

‘Ik wil graag nog een whisky, meneer. Puur,’ antwoordt Royce.

Pa knikt even en loopt dan door naar de andere tafels.

‘Goed, wie is nu die nieuwe cliënt over wie je zo geheimzinnig loopt te doen en die je met ons wilt bespreken?’ Bo laat er geen gras over groeien.

Ik neem een slok van het koude biertje en laat de smaak van citrusfruit door mijn mond gaan. Dan lik ik zuchtend mijn lippen. De drukte van de dag verdwijnt naar de achtergrond en het fijne gevoel weer thuis te zijn nestelt zich in mijn botten. ‘Ik kreeg vandaag een telefoontje van een erfgename.’

Bo draait zijn flesje in het rond. ‘Pardon?’

‘Ik werd vandaag gebeld door Sophie Rolland.’

Royce fluit scherp. ‘Dé Sophie Rolland?’

Ik knik en neem nog een slok van de frisse IPA.

‘Wie is in vredesnaam Sophie Rolland?’ Bo fronst. Die gast heeft ruwe kanten waar de dames helemaal wild van zijn, maar is het voor ons wel eens vermoeiend dat hij niet van alles op de hoogte is.

Royce trekt een zwarte wenkbrauw op en richt zijn aandacht op onze zakenpartner. ‘Sophie Rolland is de erfgename van de Groupe Rolland, een zakenimperium dat onder andere bestaat uit de grootste parfumbabriek van Frankrijk. Dat is miljarden waard, als ik me niet vergis. Ik zou wat onderzoek moeten doen om je hun actuele cijfers te kunnen geven.’

‘En wat hebben wij daarmee te maken?’ wil Bo weten.

‘De oude Rolland is plotseling bezweken aan een hartaanval,’ zeg ik op nuchtere toon. Ik kende die man verder niet, dus dat nieuws grijpt me niet bijzonder aan.

‘Echt?’ Royce spert zijn ogen open en heft dan zijn glas naar het plafond. ‘*Salud*,’ mompelt hij voordat hij de drank in één keer achteroverslaat. Zijn adamsappel gaat ervan op en neer. ‘Zo, zo.’

Hij heeft ’t door. Ik knik lachend. ‘Zeg dat wel.’

‘Wat mis ik allemaal? Kan iemand me even vertellen wat er aan de hand is?’ moppert Bo. Hij ergert zich duidelijk aan ons.

‘Sophie Rolland staat daar nu aan het roer.’ Ik nip van mijn bier en wacht totdat hij het snapt.

‘En ze weet geen reet van parfums?’ gokt Bo.

Roy en ik barsten in lachen uit.

‘Nou, dat juist wel. Geurtjes zijn haar specialiteit. Het zit in de familie. Maar de directeur spelen, een bedrijf leiden en de indruk wekken dat je weet wat je doet... Dat lukt haar dus echt niet.’ Ik hef mijn glas naar Roy, die glimlacht.

‘En wie is er beter geschikt om haar voor te bereiden op haar nieuwe rol, zodat ze vol vertrouwen in de voetsporen van haar overleden vader kan treden?’ merkt Roy gevat op.

‘Ik snap ’t al.’ Bo grinnikt.

Pa zet een nieuw glas voor Roy en een nieuw flesje voor Bo neer. Die man denkt vooruit. ‘Hoe vind je het bier?’

‘Erg lekker. Fris en fruitig. Ik vind hem goed te doen en denk dat-ie ook wel bij je gasten in de smaak valt.’

Pa geeft een klap op de tafel. ‘Dat wilde ik horen! Bedankt, jongen.’ Hij loopt snel weg om andere gasten te bedienen.

‘Wat is het bod?’ wil Bo weten.

‘Het bod’ is onze term voor het bedrag dat cliënten in eerste instantie aangeven voor onze diensten te willen betalen. Zij noemen als eerste een bedrag, waar wij dan over nadenken en dat we eventueel ophogen als we het te weinig vinden. Dit bod was meteen al erg hoog.

‘Kwart tot een half miljoen, afhankelijk van hoelang ze ons nodig heeft.’ Ik klink vrij achteloos, maar de nerveuze energie gonst met de snelheid van het licht door me heen. ‘Ze neemt ook alle aanvullende kosten op zich: vluchten, maaltijden, externe consultants, make-overs, noem maar op.’

De beide mannen vallen volledig stil. We kunnen elkaar aan het kleine tafeltje horen ademen.

Royce zegt als eerste iets, want zo is hij nu eenmaal. ‘Wie zullen we naar haar toe sturen? Waar heeft ze precies behoefte aan?’

‘Voor zo’n bedrag, als eerste bod, gaan we alle drie. Jij gaat met haar aan de financiën en de bedrijfsvoering werken. Bo mag zijn magie loslaten op haar garderobe en uitstraling. Ik ga haar zelfvertrouwen geven en verander haar in een gewiekste zakenvrouw.’

Bo trekt aan de korte haartjes van zijn geitensik en snor. Zijn haar is momenteel kort aan de zijkant en valt bovenop in langere laagjes. Zelf laat ik mijn donkerblonde haar in lange, losse lagen knippen die ik met een klein beetje gel naar achteren kam. Vrouwen geven me altijd de nodige complimenten over mijn haar en ik vind het heerlijk als ze het vastpakken en eraan trekken, zeker als ik met mijn mond tussen hun benen zit.

Ik neem nog een slok bier en wacht totdat Bo zegt wat hij ervan vindt. Hij pakt zijn telefoon, tikt iets in en tuurt dan met tot spleetjes geknepen ogen naar het scherm. ‘Ze ziet er best aardig uit, maar nogal saai. Veel foto’s van haar toen ze nog een tiener was. Hier staat dat ze nog maar vierentwintig is en pas afgestudeerd.’

‘Klopt, en ze rouwt niet alleen om de enige ouder die ze ooit heeft gekend, maar is ook nog eens opgezadeld met de leiding over het bedrijf.’ Ik kijk over zijn schouder naar de foto van onze cliënte, die is genomen tijdens een persconferentie. Ze is lang en slank en staat naast haar vader. Eenvoudig zwart jurkje, geen make-up, steil haar dat glad langs haar gezicht valt met in het midden een scheiding. Onder al die saaiheid gaat een mooie vrouw schuil, daar twijfel ik niet aan, en als ik zie dat Bo zijn hoofd scheefhoudt en net zo schattend naar haar kijkt als naar zijn modellen, dan weet ik dat hij er net zo over denkt. Samen gaan we die schoonheid uit haar halen.

‘Ze had haar financieel directeur de leiding kunnen geven.’ Royce tikt met zijn wijsvinger tegen de rand van zijn glas.

‘Ja, maar toen ik haar sprak, kreeg ik het gevoel dat het altijd al haar bedoeling is geweest om het familiebedrijf over te nemen en dat ze nu meer dan ooit aan de buitenwereld wil laten zien wie ze is. Ze is de perfecte cliënte: ze bulkt van het geld, ze is onder die saaie kleren een ware schoonheid en ze heeft een bijzonder succesvol bedrijf. Ze heeft alleen ons nodig om de puntjes op de i te zetten.’ Ik leg mijn vuist midden op de tafel. ‘Wat zeggen jullie ervan? Gaan we Parijs veroveren?’

‘Is dat onze bestemming?’ vraagt Royce.

‘Ja,’ zeg ik met een lach.

Bo steekt zijn vuist op en duwt ermee tegen de mijne. ‘Voor zo’n bedrag nemen we alles aan.’ Hij lacht ook.

‘Waarom ook niet? Ik heb een Porsche 911 cabrio op het oog en deze klus brengt dat zilvergrijze schatje een stuk dichterbij.’ Royce drukt een kus op zijn vuist.

Ik rol met mijn ogen en Bo kreunt. ‘Jij en die auto’s van je. Oké, *fist-bump* als je meedoet.’

Royce steekt zijn vuist omhoog en we drukken alle drie onze vuisten tegen elkaar.

‘Parijs,’ zeg ik.

‘Parijs,’ herhalen ze in koor.

Parijs in de lente is prachtig. Dat is een cliché, maar verdomd als het niet waar is. De kersenvbomen staan in bloei, de bootjes dobberen op de Seine en alle vrouwen lopen in rokjes of jurkjes. Zo zie ik het graag. Niks mooier dan een stel blote benen. Waar je ook kijkt, het is net een lopend buffet van zachte huid dat erom smeekt te worden gestreeld en gezoend.

‘Daar heb je de Eiffeltoren! Vlak voor onze neus!’ Bo wijst uit het raampje van de limo die ons bij ons hotel heeft opgehaald.

Sophie Rolland heeft niet bepaald bezuinigd op voorzieningen of service. We zitten in een vijfsterrenhotel, waar we alle drie de beschikking hebben over een eigen suite, compleet met een goedgevulde koelkast en volledig uitgeruste keukens, zodat het ons tijdens ons lange verblijf aan niets hoeft te ontbreken. Met zulke luxe wordt het nog moeilijk om Bo hier weer weg te krijgen. We zijn alle drie vrijgezel, maar Bo is een klasse apart. Ik vind het fijn om thuis te zitten, mijn pa op te zoeken of met een paar andere zakenrelaties een spontaan potje honkbal te spelen, maar Bo zou het helemaal niet erg vinden om continu de wereld rond te reizen, zonder vaste stek om naar terug te keren. Hij heeft een appartement in hetzelfde complex als ik, maar hij is er zelden.

‘Hij is veel kleiner dan ik had gedacht.’ Royce kijkt uit het raampje aan de andere kant van de limo.

Ik kijk vanaf mijn plekje in het midden van de limo naar buiten. ‘Ik vind hem groot genoeg. Stevig, solide. Zo had ik me die toren ook voorgesteld. De Fransen zijn goed in dat soort artistieke bouwwerken. Denk maar aan ons Vrijheidsbeeld en dat beeld van Jezus in Brazilië.’

Bo fronst. ‘Is die Jezus in Rio ook het werk van de Fransen?’

‘Ja, dat heb ik tijdens internationale betrekkingen geleerd. Wacht eens... Man, jij hebt dat college samen met mij gevolgd.’

Bo lacht ondeugend. ‘Mijn aandacht ging toen vooral uit naar Melissa Thompson. Ik vroeg me af hoe snel ik haar uit de kleren kon krijgen, niet wie er beroemde beelden hebben gebouwd.’

Royce houdt zijn hand voor zijn mond en grinnikt.

‘Dat was dan pure tijdverspilling. Ik had het in de eerste twee weken van dat college al met Melissa gedaan. Tijdens mijn tweede jaar stond ze in mijn top vijf van meisjes die zeker nog eens terug mochten komen.’

Bo richt zijn blik op mij. ‘Shit, was dat de reden dat ik niet verder kwam bij haar? Ze was een van de weinige vrouwen die geen belangstelling hadden. Dat zorgde voor een deuk in mijn zelfvertrouwen.’ Hij trekt een pruillip die duidelijk maakt waarom vrouwen zo massaal voor hem vallen. Zelfs ik heb nu de neiging om hem aan het lachen te maken. ‘Nou, bedankt hoor,’ gaat hij verder. ‘Dat had je me toen wel eens mogen vertellen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het was veel te leuk om jou een semester lang blauwtjes te zien lopen. Ik heb je een les in nederigheid gegeven, broer.’

Bo maakt een geluid dat het midden houdt tussen een kreun en een schamper lachje. ‘Nederigheid, pfff.’

De auto houdt opeens halt voor een groot gebouw. We stappen uit en worden begroet door een piepklein vrouwtje met een korte bruine bob en een hartelijke glimlach.

‘Meneer Ellis?’ vraagt ze aan ons alle drie.

Ik steek een hand op en stap naar voren. ‘*Bonjour.*’

Haar bleke wangen kleuren roze als ze zich naar voren buigt voor twee kussen die mijn wangen net niet raken. ‘Ik ben Stephanie Moen-

nard, de assistente van mevrouw Rolland. Ik ben tijdens uw verblijf het aanspreekpunt voor al uw wensen.’

Ik sla een arm om haar schouders en laat mijn hoofd zakken. ‘Voor ál onze wensen?’ vraag ik met een knipoog. Het roze verandert in vuurrood. Ik knijp even in haar schouder en stel dan de jongens aan haar voor. ‘Dit zijn Bogart Montgomery en Royce Sterling.’

‘Aangenaam. Goed, u mag mij volgen. Mevrouw Rolland wil heel graag met u kennismaken.’

Ze loopt een trap op naar een glazen lift. We stijgen op naar de zevende verdieping, waar we door een aantal gangen lopen. Ze klopt op een deur die zo te zien vijfhonderd jaar oud zou kunnen zijn. Het knoestige hout kraakt als ze hem met enige moeite openduwet.

We lopen achter haar aan een opvallend ruime werkkamer in. Achter een bureau zie ik een muizige brunette zitten die een einde maakt aan haar telefoongesprek zodra we aan komen lopen. Ze staat op en loopt naar ons toe. Haar effen zwarte jurk ziet eruit alsof ze hem in de uitverkoop bij een goedkope keten heeft gekocht. Zo’n recht model doet niets voor haar figuur. Op weg naar ons toe blijft een van haar hakken steken in het Perzische tapijt en ze zwaait woest met haar armen om haar evenwicht te bewaren.

Gelukkig heb ik voortreffelijke reflexen. Ik steek nog net op tijd mijn armen uit om haar op te vangen en druk haar tegen me aan, met een arm om haar middel geslagen.

Sophie Rolland hapt naar adem, waardoor een wolkje lucht ontsnapt aan een stel fraaie, volle lippen. Chocoladebruine ogen, omkranst door lange dikke zwarte wimpers, kijken me argeloos aan. Ze heeft een ronde kin die prachtig past bij haar lange, slanke neus. Ze is niet opge maakt, maar toch straalt haar huid als opgewreven brons. Hoewel ze haar lange bruine haar in een middenscheiding draagt die haar een on aantrekkelijke, futloze uitstraling geeft, kan iedere man die iets beter kijkt zien dat ze een echte ruwe diamant is.

Ik leg lachend mijn hand in het dikke haar in haar hals en duw haar gezicht met mijn duim omhoog. Ze wendt verlegen haar blik af. Zo

dicht bij haar ruik ik een ongelooflijk lekkere geur. Ik buig mijn hoofd en druk mijn neus tegen de huid van haar hals om dat heerlijke luchtje dieper in te ademen. Ik maak een goedkeurend geluidje tegen haar hals, zodat ze merkt hoezeer ik dat waardeer.

Vrouwen moeten weten dat er altijd iets speciaals is waarmee ze de aandacht van een man kunnen trekken, ongeacht hun kleding, make-up of kapsel. En mijn aandacht heeft ze, want dat geurtje maakt me helemaal gek. Het water loopt me in de mond, zo graag wil ik haar proeven, maar ik dwing mezelf om mijn hoofd te heffen. Ze doet met een zucht haar ogen open en knippert bijna slaperig.

Ergens achter me kucht Royce en schraapt Bo zijn keel, maar ik draai me niet om en laat haar ook niet los. Ze is belangrijk, dit moment is belangrijk. Dit zet de toon voor de rest van onze tijd samen en ik heb het gevoel dat deze vrouw en ik binnen de kortste keren een relatie zullen hebben die meer is dan alleen zakelijk. Daar durf ik mijn banksaldo om te verwedden. In de tussentijd is er werk aan de winkel.

Ik trek Sophie dicht naar me toe, zodat ze mijn lichaam van haar borst tot aan haar knieën tegen het hare kan voelen. En dan maak ik duidelijk hoe de zaken ervoor staan. ‘*Ma chérie*, ik geloof niet dat ik ooit het genoegen heb gehad om met zo’n bijzondere vrouw te werken. Ik sta te popelen om je te laten zien dat je een waar kunstwerk bent.’

2

Sophie doet een stap naar achteren en schudt met haar handen alsof die nat zijn. Ik lach fijntjes. Het is heel goed mogelijk dat er nu een ander lichaamsdeel van haar nat is, maar het zijn beslist niet haar handen.

‘Eh, dank u. U bent meneer Ellis, neem ik aan?’ Ze begroet me met luchtzoenen, eerst naast mijn ene en dan naast mijn andere wang. ‘En deze heren zijn?’

Bo stapt vol zelfvertrouwen naar voren, maar in plaats van haar een hand te geven of vlak naast haar gezicht te zoenen, zoals de Fransen doen, brengt hij een hand naar zijn baardige kin en loopt hij in een rondje om mevrouw Rolland heen, waarbij hij haar met een schattende blik bekijkt. Hij neemt haar lichaam en haar kleren in zich op met de ogen van een talentvolle fotograaf, die zowel in als buiten zijn eigen fotostudio een ware kunstenaar is.

‘Lange, elegante benen. Waardeloze schoenen.’ Zijn uitdrukking is er een vol minachting. ‘Die jurk is minstens twee maten te groot. Ik gok dat je vier of zes hebt, en niet acht of tien. Klopt dat?’ vraagt hij achtere-loos. Hij loopt nog altijd om haar heen. Ik zie de radertjes in zijn hoofd bijna draaien, zo sterk is zijn verlangen om schoonheid te creëren en die met de lens van zijn camera vast te leggen.

Sophie fronst. ‘Ik snap niet goed wat u bedoelt.’ Dat komt vast omdat hij Amerikaanse maten noemde in plaats van Europese.

Bo gaat er niet op in en richt zijn aandacht helemaal op haar lichaam. ‘Weelderig haar, maar het zou mooier zijn in laagjes, misschien met

wat goudblonde highlights voor wat meer glans. Make-up is een must. Maak je je nooit op?' Hij blijft voor haar staan, legt zijn hand rond haar wang en beweegt haar gezicht heen en weer. Zijn blik laat haar geen moment los. Ze beeft onder zijn aanraking. Dat verbaast me niet. Bo heeft nou eenmaal dat effect op vrouwen.

'Mooie huid,' gaat hij verder. 'Goede botstructuur, dat ook. Ik ken vrouwen die een moord zouden doen voor zo'n perzikhuidje. Die wenkbrauwen mogen wel bijgewerkt worden. Onthaar je je verder wel overal?'

Ze spert haar ogen open en zet een paar wankelende passen achteruit, totdat haar billen de rand van het bureau raken en ze buiten zijn bereik is. 'O.' Ze legt haar hand op haar borst, ter hoogte van haar hart. '*Mon Dieu.*'

Ik loop naar haar toe en leun naast haar tegen het bureau. 'Maak je geen zorgen, en vergeet niet dat je voor de volledige service betaalt. Bo hier is letterlijk onze versierder: hij kan als geen ander vrouwen een aantrekkelijke uitstraling bezorgen door middel van kleren, kapsel en make-up. Hij is een echte kunstenaar en geeft je het gevoel dat jijzelf ook een waar kunstwerk bent.'

'Vind je dat ik een make-over nodig heb?' Ze strijkt met haar slanke vingers over haar hals. Het is een erg sexy, ingetogen gebaar, maar dat heeft ze zelf niet eens door. Het is mijn taak om haar dit soort dingen vaker te laten doen.

'Dat hangt ervan af. Wil je eruitzien als een succesvol hoofd van dit concern of wil je gewoon je werk doen? Om zakelijk gezien succesvol te kunnen zijn moet je ook het goede voorbeeld kunnen geven. Maak je werknemers en je zakenrelaties duidelijk dat je iemand bent om rekening mee te houden. Mijn team en ik gaan je daarbij helpen. Het begint met je uiterlijk. Als je er goed verzorgd bij loopt, laat je je collega's zien dat je hen belangrijk genoeg vindt om moeite voor te doen. We laten zien hoe je dat doet... en hoe je kunt worden wat je wilt.'

Ze knikt. 'Wat moet ik doen? Ik weet niet goed hoe dit werkt. Ik heb jullie ingehuurd omdat ik weet dat ik hulp nodig heb. Ik voel me verlo-

ren en weet niet wat me te wachten staat. Ik weet niet eens waar ik op dit moment behoefte aan heb.’ Ze klinkt onzeker en dat gaat me aan het hart. Iedere vrouw verdient het om zich sterk en zeker te voelen wat betreft haar rol.

Ik pak haar hand, breng die naar mijn lippen en druk er een kus op. Haar wangen lopen roze aan en dat ziet er prachtig uit.

‘Eerst laat je Bo het een en ander aan je uiterlijk doen. Vervolgens gaat Royce je uitleggen hoe je gezag kunt uitstralen en welke zakelijke blunders je moet vermijden. Jullie gaan samen met je directie kijken hoe het bedrijf er intern voor staat, want het laatste wat je kunt gebruiken is verzet in de eigen gelederen. Je personeel, maar vooral de leden van de raad van bestuur moeten weten welke koers je met het bedrijf gaat varen. Ze moeten allemaal het vertrouwen hebben dat je het schip niet alleen kunt besturen, maar het ook nieuwe wateren kunt laten verkennen.’

‘Daar ga ik voor zorgen, meisje.’ Royce steekt zijn handen in zijn zakken en zijn kin naar voren.

Sophie ademt diep in, slikt en schraapt haar keel. ‘Ik ben bang dat ik tekortschiet. Mijn vader heeft dit bedrijf eigenhandig opgebouwd en het dertig jaar lang in zijn eentje geleid. Ik had hier na mijn studie moeten gaan werken, eerst in een lagere functie, zodat ik het bedrijf van binnenuit kon leren kennen. Maar nu...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Ik geef niet dat ik er klaar voor ben.’

‘Wil je dit bedrijf leiden?’ Dat is de hamvraag, zeker als je bedenkt hoeveel ze Mannen van de Wereld betaalt om dat voor elkaar te krijgen.

Haar blik schiet naar mijn gezicht. Ik zie verdriet in haar ogen, maar ook een sprankje hoop. ‘Ja, dat is altijd al mijn droom geweest.’

‘Dan zorgen we ervoor dat die droom uitkomt. Stapje voor stapje.’

Sophies maag rammelt en ik schiet in de lach, waarna ik een arm om haar middel sla.

‘We gaan eerst lunchen. Daarna gaat Royce met het hoofd financiën en het hoofd management praten terwijl Bo je in het nieuw steekt.’